
Shylock's Enduring Impact on Jewish Law and Thought

Marking the 400th Anniversary of Shakespeare's Death

Characters in the Play

PORTIA, an heiress of Belmont

NERISSA, her waiting-gentlewoman

BALTHAZAR }
STEPHANO } *servants to Portia*

Prince of MOROCCO }
Prince of ARRAGON } *suitors to Portia*

ANTONIO, a merchant of Venice

BASSANIO, a Venetian gentleman, suitor to Portia

SOLANIO }
SALARINO } *companions of Antonio and Bassanio*
GRATIANO }
LORENZO }

LEONARDO, servant to Bassanio

SHYLOCK, a Jewish moneylender in Venice

JESSICA, his daughter

TUBAL, another Jewish moneylender

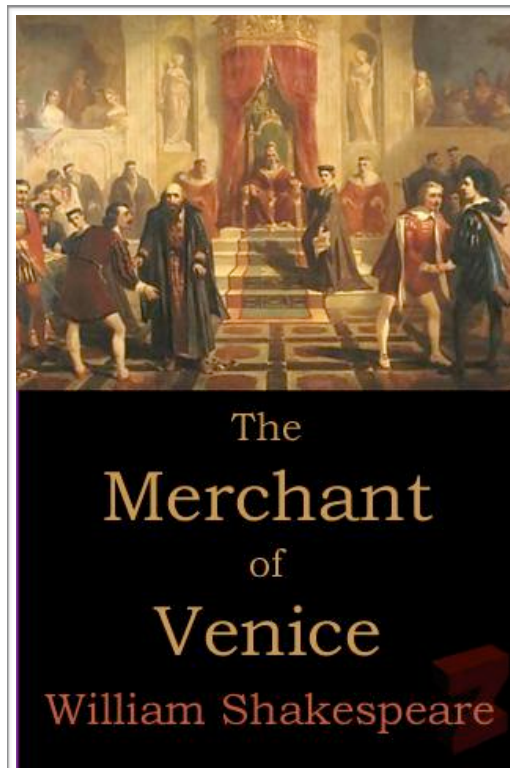
LANCELET GOBBO, servant to Shylock and later to Bassanio

OLD GOBBO, Lancelet's father

SALERIO, a messenger from Venice

Jailer

Duke of Venice

Enter Antonio.

#1 ACT 1. SC. 3

BASSANIO This is Signior Antonio.

40

SHYLOCK, *aside*

How like a fawning publican he looks!

I hate him for he is a Christian,

But more for that in low simplicity

He lends out money gratis and brings down

The rate of usance here with us in Venice.

45

If I can catch him once upon the hip,

I will feed fat the ancient grudge I bear him.

He hates our sacred nation, and he rails,

Even there where merchants most do congregate,

On me, my bargains, and my well-won thrift,

50

Which he calls "interest." Cursèd be my tribe

If I forgive him!

SHYLOCK This kindness will I show. 155
 Go with me to a notary, seal me there
 Your single bond; and in a merry sport,
 If you repay me not on such a day,
 In such a place, such sum or sums as are
 Expressed in the condition, let the forfeit 160
 Be nominated for an equal pound
 Of your fair flesh, to be cut off and taken
 In what part of your body pleaseth me.
 ANTONIO
 Content, in faith. I'll seal to such a bond,
 And say there is much kindness in the Jew. 165

#2 ACT 3. SC. 1

SALARINO Why, I am sure if he forfeit, thou wilt not 50
 take his flesh! What's that good for?
 SHYLOCK To bait fish withal; if it will feed nothing else,
 it will feed my revenge. He hath disgraced me and
 hindered me half a million, laughed at my losses,
 mocked at my gains, scorned my nation, thwarted 55
 my bargains, cooled my friends, heated mine enemies—
 and what's his reason? I am a Jew. Hath not
 a Jew eyes? Hath not a Jew hands, organs, dimensions,
 senses, affections, passions? Fed with the
 same food, hurt with the same weapons, subject to 60
 the same diseases, healed by the same means,
 warmed and cooled by the same winter and summer
 as a Christian is? If you prick us, do we not
 bleed? If you tickle us, do we not laugh? If you
 poison us, do we not die? And if you wrong us, shall 65
 we not revenge? If we are like you in the rest, we will
 resemble you in that. If a Jew wrong a Christian,
 what is his humility? Revenge. If a Christian wrong
 a Jew, what should his sufferance be by Christian
 example? Why, revenge! The villainy you teach me I 70
 will execute, and it shall go hard but I will better the
 instruction.

#3 ACT 4. SC. 1

What if my house be troubled with a rat, 45
 And I be pleased to give ten thousand ducats
 To have it baned? What, are you answered yet?
 Some men there are love not a gaping pig,
 Some that are mad if they behold a cat,
 And others, when the bagpipe sings i' th' nose, 50
 Cannot contain their urine; for affection
 Masters 'oft' passion, sways it to the mood
 Of what it likes or loathes. Now for your answer:
 As there is no firm reason to be rendered
 Why he cannot abide a gaping pig, 55
 Why he a harmless necessary cat,
 Why he a woolen bagpipe, but of force
 Must yield to such inevitable shame
 As to offend, himself being offended,
 So can I give no reason, nor I will not, 60
 More than a lodged hate and a certain loathing
 I bear Antonio, that I follow thus
 A losing suit against him. Are you answered?

SHYLOCK

What judgment shall I dread, doing no wrong? 90
 You have among you many a purchased slave,
 Which, like your asses and your dogs and mules,
 You use in abject and in slavish parts
 Because you bought them. Shall I say to you
 "Let them be free! Marry them to your heirs! 95
 Why sweat they under burdens? Let their beds
 Be made as soft as yours, and let their palates
 Be seasoned with such viands"? You will answer
 "The slaves are ours!" So do I answer you:
 The pound of flesh which I demand of him 100
 Is dearly bought; 'tis mine and I will have it.
 If you deny me, fie upon your law:
 There is no force in the decrees of Venice.
 I stand for judgment. Answer: shall I have it?

PORTIA, <i>as Balthazar</i>	
The quality of mercy is not strained.	190
It droppeth as the gentle rain from heaven	
Upon the place beneath. It is twice blest:	
It blesseth him that gives and him that takes.	
'Tis mightiest in the mightiest; it becomes	
The thronèd monarch better than his crown.	195
His scepter shows the force of temporal power,	
The attribute to awe and majesty	
Wherein doth sit the dread and fear of kings;	
But mercy is above this sceptered sway.	
It is enthronèd in the hearts of kings;	200
It is an attribute to God Himself;	
And earthly power doth then show likest God's	
When mercy seasons justice. Therefore, Jew,	
Though justice be thy plea, consider this:	
That in the course of justice none of us	205
Should see salvation. We do pray for mercy,	
And that same prayer doth teach us all to render	
The deeds of mercy. I have spoke thus much	
To mitigate the justice of thy plea,	
Which, if thou follow, this strict court of Venice	210
Must needs give sentence 'gainst the merchant	
there.	
PORTIA, <i>as Balthazar</i>	
A pound of that same merchant's flesh is thine:	
The court awards it, and the law doth give it.	
SHYLOCK Most rightful judge!	
PORTIA, <i>as Balthazar</i>	
And you must cut this flesh from off his breast:	315
The law allows it, and the court awards it.	
SHYLOCK	
Most learnèd judge! A sentence!—Come, prepare.	
PORTIA, <i>as Balthazar</i>	
Tarry a little. There is something else.	
This bond doth give thee here no jot of blood.	
The words expressly are "a pound of flesh."	320
Take then thy bond, take thou thy pound of flesh,	
But in the cutting it, if thou dost shed	
One drop of Christian blood, thy lands and goods	
Are by the laws of Venice confiscate	
Unto the state of Venice.	325
GRATIANO	
O upright judge!—Mark, Jew.—O learnèd judge!	
SHYLOCK	
Is that the law?	
PORTIA, <i>as Balthazar</i> Thyself shalt see the act.	
For, as thou urgest justice, be assured	
Thou shalt have justice more than thou desir'st.	330

#4 “Day Trips to Jewish History”
Libi Astaire

WAS SHAKESPEARE AN ANTI-SEMITIC?

Libi Astaire

The lights come up on a darkened stage, revealing a courtroom. Standing in the prisoner's dock is a gentleman, about 50 years of age, balding, sporting a thin mustache, and wearing a doublet.

Lawyer: Your name, please?

Gentleman: William Shakespeare.

Lawyer: Your profession?

Shakespeare: Playwright.

Lawyer: Are you the author of a play called The Merchant of Venice?

Shakespeare: I say so. But there are those who claim my plays were really written by Christopher Marlowe, or the Earl of Oxford, or a few others.

The Crowd seated in the gallery laughs appreciatively. The Judge pounds his gavel and calls for order.

Lawyer: Assuming that you are the author, as most educated people do believe today, why did you write this play?

Shakespeare: To make people laugh. It's a comedy.

Shakespeare removes a bright red wig and a big false red nose from his doublet, puts them on, and makes a face at the Crowd, which roars with laughter. The Judge pounds furiously with his gavel, until the courtroom is silent.

Lawyer: So you think it's funny that your character, Shylock, has become the world's symbol for the supposedly heartless, villainous Jew? You admit that your play is anti-Semitic and that you, Mr.

Shakespeare, are an anti-Semite?

Shakespeare stares at the Lawyer, stunned. Then he relaxes and turns to the Crowd and says:

Shakespeare: Gentlemen, what would you have me do? Laugh at my losses? Ignore my disgrace? Hath not a Playwright eyes? Hath not a Playwright hands, organs, dimensions, senses, affections, passions? If another author writes a play that's a hit, shall I not copy it? If another theatre's audience is tickled by a Jew, shall I not tickle my audience, too? The way to box office success my rivals taught me, and all I did was better their instruction.

Blackout.

All the World's a Courtroom

William Shakespeare, the Elizabethan poet and dramatist, is considered by most people to be the greatest playwright of all time. Although it's true that not everything that he wrote was a masterpiece—his

career spanned about a quarter of a century and he wrote at least 37 plays, 154 sonnets, and two narrative poems—at his worst the Bard of Avon, as he is often called, is still equal to, if not better than, his contemporaries. At his most problematic, he is more entertaining and thought-provoking than the vast majority of dramatists who have set pen to page.

And therein lies the rub. Because the same Shakespeare who gave the world the brooding Hamlet and the tragic King Lear also gave the world a Jew named Shylock—and this portrayal of the Jew as an uber usurer who won't stop even at murder to take his revenge still haunts us, Jew and non-Jew alike.

And therein lies another rub. Because even though the plot of *The Merchant of Venice* is a shaky structure cobbled together from several ill-fitting sources, the play is still one of Shakespeare's most popular. Every year "Shylock, a Jew" makes his ghastly appearance in classrooms around the globe. Every year some actor somewhere is sharpening his knife, on stage, in preparation for receiving his "pound of flesh."

This summer one of those stages is located in New York City's Central Park, where the New York Shakespeare Festival has mounted a new production of the play starring the Hollywood actor Al Pacino in the role of Shylock. Mr. Pacino, who visited a chassidic shul in Boro Park as part of his preparation for the role, has received generally glowing reviews.

But do we need this "praise"? In a summer where the world is demanding an international investigation into Israel's conduct during the Gaza-bound flotilla raid, and where a United States court has sentenced Sholom Rubashkin to a 27-year prison term that even many non-Jewish lawyers and law professors believe is too severe, do we really need to see the spectacle of another Jew—albeit a literary figure—hailed before a court and demonized?

Should we not, instead, insist upon an international investigation into the harm inflicted upon the Jewish people by Mr. William Shakespeare? And, if he is found guilty, should we not insist upon a stiff prison sentence, preferably in solitary confinement, for his play *The Merchant of Venice* and the play's villain, Shylock?

Shakespeare's Leap

#5 Shakespeare's Leap
New York Times

By STEPHEN GREENBLATT SEPT. 12, 2004

Jews in England in the late 16th century existed principally as fables and as figures of speech, and Shakespeare often reflected and furthered this circulation, apparently without moral reservation. "No, no, they were not bound," says Peto in *"Henry IV, Part I,"* contradicting Gadshill's brazen lie that they had bound a group of fighting men. "You rogue," Falstaff rejoins, "they were bound, every man of them; or I am a Jew else, an Ebrew Jew." "If I do not take pity of her, I am a villain," says Benedick in *"Much Ado About Nothing,"* tricked by his friends into declaring a passion for Beatrice, "if I do not love her, I am a Jew." How did Shakespeare get from casual jokes to Shylock?

Around 1589, just as the 25-year-old Shakespeare's career as a playwright was beginning, Christopher Marlowe -- exactly the same age and from a similar middle-class, provincial background -- scored a great box-office success with *"The Jew of Malta."* A black comedy, brilliant but exceptionally cynical and cruel, Marlowe's script was repeatedly dusted off and revived throughout the 1590's. Shakespeare, who was in the business of exciting crowds, undoubtedly noted the way his rival's play drew large audiences.

#6 L'or Ha'halacha
Mishpat Shylock
R. Shlomo Yosef Zevin
(1888-1978)

משפט שיילוק לפי ההלכה

עד היום הזה נחשבות יצירותיו של שקספיר בכלל, וזו של "הסוחר מווינציה" בפרט, לאספקלריה שבה משתקפות לא דמויות בודדות של אנשים, אלא טפוסים ובניני-אב. ביחוד רגילים, בצדק או שלא בצדק, לראות בשיילוק קלסתר פנים של טפוס יהודי, וכבר נוצרה ספרות רחבה בכמה שפות מסביב לדמות דיוקנו של שיילוק. הללו מהללים והללו מחללים. אלה רואים בו גבור הרוח, שרגש הכבוד שלו, שנפגע קשה לפרקים תכופים על-ידי אנטוניוס, הזקיקו, כשבא המקרה לידו, להפקיר את ממונו ובלבד שיוכל להתנקם ממעליבו, ואחרים רואים בו שפל-נפש ומשחת-המדות. וכשם שנחלקו המבקרים השונים על תכונת נפשו של שיילוק, כך נחלקו על מגמתו של שקספיר עצמו ביצירתו זו. אולם על פרט אחד לא עמדו המבקרים כל עיקר. שיילוק הגיש את שטר החוזה שלו בפני בית המשפט שבווינציה, שבעיקר הדבר הכיר בקיומו ותוקפו של השטר, אלא שחפש דרכים עקלקלות ועלילות דברים לתפוס את שיילוק ברשת. מה היה פסק-הדין אילו היה שיילוק מגיש את תביעתו על יסוד אותו החוזה המשונה לפני בי"ד של ישראל? האם יש ערך מנקודת המשפט התלמודי לשטר-ההתחייבות של שיילוק-אנטוניוס?

לכאורה, השאלה היא די פשוטה. כל החוזים וההתחייבויות שבעולם הרי אין בכחם להתיר איסורים שבתורה ולחייב את האדם לעשות עבירות שהתורה אסרתן. אם יעשה ראובן חוזה עם שמעון לחלל את השבת, כלום יוכל ראובן על יסוד החוזה לתבוע את שמעון בבי"ד שימלא את התחייבותו ויחלל את השבת? והוא הדין בנדון שלפנינו. חתיכת בשר מגופו של אדם חי הרי הוא דבר האסור מן התורה¹, וגם לחבול ולהכות את הגוי יש איסור דאורייתא, שהרי גם צער בע"ח קיימא-לן². שהוא מן התורה³, ואפילו אם לא יהיה בדבר חשש של סכנת נפשות, כל-שכן שקרוב הדבר לבוא ע"י כך גם לסכנת נפשות, ואז יעבור אף על "לא תרצח"⁴. ברור אפוא שאם שיילוק בא ותבוע את בעל-דינו לקיים את ההתחייבות, אין בי"ד נזקקין לו. לא שיילוק ולא בעל-דינו רשאים לחתוך בשר מן החי, משל עצמו או משל חברו.

ובכל זאת אין נקודה זו ממצה את כל תוכן השאלה. מה שיש איסור לעשות פעולה אסורה, עדיין אין זאת אומרת שעצם ההתחייבות היא בטלה. אפשר שהתחייבות היא התחייבות, אלא שיש איסור למלא אותה. "אריה רבע עלה". דוגמא לכך אנו רואים באיסור רבית, שלפי מה שהסביר המהרי"ט⁴, יש חיוב גמור על הלוח לשלם את הרבית שקצצו ביניהם, אלא שהתורה אסרה על שניהם, המלוה והלוה, למלא חיוב זה. המלוה אסור לקבל, והלוה אסור לתת. מתוך הנחה זו הוציא המהרי"ט גם תוצאה הלכותית, שאין כאן המקום לדבר עליה. סברא זו כתבו גם ה"משנה למלך"⁵ וה"אבני מלואים"⁶, ולא הרגישו שכבר קדמם המהרי"ט. דוגמא שניה אנו רואים בדין של אתנן זונה. "אתנן אסרה תורה ואפילו בא על אמו"⁷, ופירש רש"י⁸, שאע"פ שהוא חייב מיתה משום בא על אמו, ואינה יכולה לתבוע אותו בבי"ד משום "קם ליה בדרכה מיניה", מכל מקום לצאת ידי שמים הוא חייב לשלם. הרי שחוב גמור הוא, ופטורו בידי אדם הוא רק כשיש גם חיוב מיתה ומשום "קם ליה בדרכה מיניה", אבל בסתם זונה, שאין בה חיוב מיתה, היא יכולה לתבעו אף בבי"ד, בידי אדם. ראינו איפוא שקניינים והתחייבויות על פעולות אסורות יש להם בעצם תוקף, אם כי יש איסור לעשות אותן הפעולות. אם נביט על הנידון שלנו רק מתוך נקודה זו של איסור החבלה בגוף אדם, תצא לנו שאלה אחת במשפטו של שיילוק, שהיא כלל לא כל-כך פשוטה. אני מציג שאלה כזאת:

שיילוק בא בזמן הקבוע ותובע בבי"ד את חובו מאנטוניוס. אינני רוצה — הוא טוען — לחתוך מגופך בשר, מכיון שיש איסור בדבר, ולפיכך אין תוקף להחזרה שלנו. ואנטוניוס משיב: לא כי! הרי שלך לפניך, בבקשה, חתוך! אינני מחויב לשלם לך את החוב בכסף או בשוה כסף, מכיון שהסלמנו בקנין ובהתחייבות המועילה ש"לא יהא לך פרעון אלא מזה" (ונגיה, שכך התחייבו באמת בשעת ההלוואה). — הדין עם מי?

ושאלה זו כללית היא, בכל קנין והתחייבות על דבר אסור. איך לידינו דיני להאי דינא: זה המתחייב לעשות לחברו או עם חברו הדבר האסור, וקיבל את התשלומין בעד זה, אומר: אני הנני מוכן מצדי אין מניעה. וזה ששילם בעד אותה הפעולה את תמורתה, חוזר בו ואומר: יש איסור בדבר, ולכן אני דורש בחזרה מה שנתתי?

כח החיים של גוף האדם איננו שלו, של האדם — זוהי הנקודה. לא בלבד שהאדם אסור לאבד את חייו, כולם או מקצתם, אלא שאין החיים הללו שלו כלל. אם הוא מוכר או נותן או ממשכן את בשר גופו לחתיכה ולקציצה למי שהוא, הרי זה כאילו מקנה דבר שאינו שלו, שאין הקנין נתפס כלל. "ה' נתן וה' לקח" איננה מליצה של תנחומין גרידא, אלא שזוהי הגדרת המציאות. נתן הקב"ה את החיים להאדם שישתמש בהם, אבל לא שיהיו קנויים לו לעשות בהם כאדם העושה בתוך שלו. לקחת את החיים בחזרה אפשר רק למי שנתנם, להקב"ה, ולא לאדם עצמו. איננו בעל-הבית, במובן זה, על עצמו!

מנין היסוד להנחה זו מבחינה ההלכותית?

העירני לראשונה על יסוד זה לשונו של אדמו"ר הזקן, בעל ה"תניא", בשלחן-ערוך שלו. שהאדם אסור לחבול בעצמו — מבואר במשנה וגמרא¹⁷ ובפוסקים¹⁸, אלא שבמקום שבכל אותם המקורות כתוב ש"אינו רשאי" או ש"אסור", הנה ניסח הרב¹⁹ דין זה בלשון זו: "אסור להכות את חברו אפילו הוא נותן לו רשות להכותו כי אין לאדם רשות על גופו כלל להכותו...". הבליע הרב בנעימה, דרך-אגב, נקודה נפלאה: "אין לאדם רשות על גופו כלל"!

שוב יש להביא ראיה שאין מועיל נתינת רשות לחבול בגופו — ומשם גם נראה להדיא שאין חילוק בזה בין מכה אביו למכה אחר — מסנהדרין שם: "רב לא שביק לבריה למישקל ליה סילוא (קוץ שנתחב בבשרו), מר בריה דרבינא לא שביק לבריה למפתח ליה כוותא (כוויה להוציא ליחה ממנה), דילמא חביל וזהו ליה שגגת איסור. אי הכי אחר נמי ("לא ליפתח שהרי כל ישראל הוזהרו על חבלת חברו דכתיב לא יוסיף", רש"י)? אחר שגגת לאו, בנו שגגת חנק". אנו רואים שבין באביו ובין באחר, נתינת רשות אינה מועילה, ולכן חששו האמוראים שמא יעשו בניהם חבלה בשגגה, ולכן הקשו "אי הכי אחר נמי", ולא אמרו בפשיטות שיתן להם רשות גם על מה שיחבול בשגגה ושוב לא יהיה כאן אפילו שגגת איסור כלל. סימן, שרשות אינה מועילה.

וסברא זו של הרב מבצבצת ועולה גם מלשון הרמב"ם²⁹: „ומוזהרין ביד שלא ליקח כופר מן הרוצח, ואפילו נתן כל ממון שבעולם, ואפילו רצה גואל הדם לפוטרו, שאין נפשו של זה הנהרג קניין גואל הדם אלא קניין הקב"ה". לא הסתפק הרמב"ם בזה שאין נפש הנהרג קניין גואל הדם, אלא הוסיף באור: „אלא קניין הקב"ה"! אין מכאן ראיה אמנם על חבלה במקצת הגוף, כשהאדם ישאר עוד בחיים, אבל היסוד העקרוני יש כאן: נפש האדם היא קניינו של הקב"ה.

אבל באמת נראה שאף מצד עצם הצלת חיי הגוף יש על מאבד עצמו לדעת הלאו של „לא תעמוד“, ואם משום שאלת הגמרא שזה ידענו מ„והשבותו לו“, והרי מצד השבת אבדה אין במאבד עצמו לדעת אלא דין של אבדה מדעת שאין בה חיוב השבה, הנה לפי היסוד שאמרנו נראה באמת שגם המצות-עשה של „והשבותו לו“ יש במאבד עצמו לדעת, שכל המושג של „אבדה מדעת“ לא שייך בחייו של אדם: הממון של האדם שלו וברשותו הוא ויכול לאבדו מדעת, אבל נפשו וחיו אינם שלו („קניין של הקב"ה“ כלשון הרמב"ם), ואין הוא הבעלים שלהם שיוכל לאבדם מדעתו ומרצונו.

ועיקרה של נקודה זו מבואר ברדב"ז על הרמב"ם³⁶: „ואפשר לתת קצת טעם (על שאין הורגין ואין מלקין אדם על פי עצמו), לפי שאין נפשו של אדם קנינו אלא קנין הקב"ה, שנאמר הנפשות לי הנה (יחזקאל יח), הילכך לא תועיל הודאתו בדבר שאינו שלו, ומלקות פלגא דמיתה היא, אבל ממונו הוא שלו, ומשום הכי אמרינן הודאת בעל דין כמאה עדים דמי, וכי היכי דאין אדם רשאי להודות על עצמו שעשה עבירה שחייב עליה מיתה, לפי שאין נפשו קניינו“. כעין זה כתב אף אחד הראשונים, הר"י מיגאש בתשובותיו³⁷: „והתורה לא התירה לאדם שיצער עצמו, ואין הפרש בין מי שיצער נפשו או מי שיצער חברו, ולסיבה זו אין האדם חייב במה שמודה על עצמו במה שהוא חייב מיתה או מלקות כמו שהוא חייב במודה עצמו על הממון“.

אנו רואים, אפוא, שאבריו של האדם אינם ברשותו כלל — הוא איננו בעליהם
והם אינם שלו, ולא יוכל לעשות בהם שום משא-ומתן (מלבד שיעבודים של מלאכה
ועבודה), ואינם נתפסים לא במכירה ולא במתנה ולא במשכנתאות ואפותיקאות וכדומה.
החווה של שיילוק-אנטוניוס הוא, לפי ההלכה, בטל ומבוטל מעיקרו. בטל
ומבוטל אפילו במקרה אם חתיכת הבשר החי לא היתה מסכנת את כל חייו של
האדם. כל-שכן כשבאמת אין כל בטחון ש"ניתוח" כזה לא יוציא את האדם מן
העולם לגמרי.

„הנשמה לך והגוף פעלך; הנשמה לך והגוף שלך“.

„קנין של הקב“ה“!

APPLICATIONS IN HALACHA

#7 *Qibya massacre*
Wikipedia

The Qibya massacre, also known as the Qibya incident, occurred during "Operation Shoshana", a reprisal operation that occurred in October 1953 when Israeli troops under Ariel Sharon attacked the village of Qibya in the West Bank. At least sixty-nine Palestinian Arab villagers were killed. Forty-five houses, a school, and a mosque were destroyed. The attack followed cross-border raids from the Jordanian occupied West Bank and Israeli reprisals, in particular, the attack on Qibya was a response to the Yehud attack in which an Israeli woman and her two children were murdered in their home.

The act was condemned by the U.S. State Department, the UN Security Council, and by Jewish communities worldwide. The State Department described the raid as "shocking", and used the occasion to confirm publicly that economic aid to Israel had been suspended previously, for other non-compliance regarding the 1949 Armistice Agreements.

The operation was codenamed Operation Shoshana by the Israel Defense Forces (IDF). It was carried out by two Israeli units at night: a paratroop company and Unit 101, a special forces unit of the IDF

The specific incident which the Israeli government used to justify the assault on Qibya occurred on 12 October 1953, when a Jewish woman, Suzanne Kinyas, and her two children were killed by a grenade thrown into their house in the Israeli town of Yehud, some 10 kilometers (6 mi) inside of the Green Line. The attack initially drew a sharp rebuke to Jordan from the Mixed Armistice Commission. The Israeli government immediately claimed that the murders were perpetrated by Palestinian infiltrators, a charge queried by Jordanian officials, who were skeptical, and who offered to collaborate with Israel in order to apprehend the guilty parties, whoever and wherever they were. Moshe Sharett said later that "the Commander of the Jordan Legion, Glubb Pasha, had asked for police bloodhounds to cross over from Israel to track down

the Yahud attackers". On the other hand, some weeks later, while assisting a United Nations and Jordanian team following the tracks of the person(s) who on 1 November had blown up a water-line in Jordanian territory supplying the Arab quarter of Jerusalem, tracks that led to the Scopus fence, the Israeli inspector delegated to the team denied them permission to enter the Jewish area around Mount Scopus and prosecute their investigation. For the first time, Israel accepted Jordan's offer of assistance and the tracks of the perpetrator were traced to a point 1400m over the border, to a road near Rantis, but dried up there. The United Nations observer team's investigation failed to find any evidence indicating who committed the crime, and the Jordanian delegate to the Mixed Commission condemned the act in strong language on 14 October. The Chief of Staff of the Arab Legion in Amman flew to Jerusalem to ask that no retaliatory actions take place that might compromise Jordanian investigations underway on their side of the border

Ariel Sharon, who led the attack, later wrote in his diary that he had received orders to inflict heavy damage on the Arab Legion forces in Qibya: 'The orders were utterly clear: Qibya was to be an example for everyone'. Original documents of the time showed that Sharon personally ordered his troops to achieve "maximal killing and damage to property", and post-operational reports speak of breaking into houses and clearing them with grenades and shooting.[19] Sharon then later said that he had "thought the houses were empty" and that the unit had checked all houses before detonating the explosives. In his autobiography Warrior (1987) Sharon wrote:

I couldn't believe my ears. As I went back over each step of the operation, I began to understand what must have happened. For years Israeli reprisal raids had never succeeded in doing more than blowing up a few outlying buildings, if that. Expecting the same, some Arab families must have stayed in their houses rather than running away. In those big stone houses [...] some could easily have hidden in the cellars and back rooms, keeping quiet when the paratroopers went in to check and yell out a warning. The result was this tragedy that had happened.

#8 Amud Ha-Yemini
R. Shaul Yisraeli
(1909-1995)

ל. והנראה ש"ש שאם כבר באי העכו"ם לבר"ע מצות, אין זו המצוה מצד "והשביתו", כי בזה באמת אי"ח לסכן עצמו. אלא שמצוה היא מדין נקמה. וזה נלמד ממה שציוותה תורה על הנקמה במלחמת מדין (במדבר ל"א). וזהו הביטוי של הרמב"ם "עזרת ישראל מיד צר" דהיינו על משקל הכתיב "צור את המדינים יחיתם אותם כי צוררים הם לכם". יע"ר רמב"ן עה"ת שם עה"פ ויקצף משה וכו' שהביא הספרי שא"ל פנחס כשם שפקדתנו כך עשינו. ופי' הרמב"ן שפנחס חשב שזו כדין מלחמה רגילה שיש בה דין להחיות הטף והנשים. ופירש לו משה שזו מלחמת נקמה היא ובה יש להרוג גם הטף משום נקמה.

ומנוסת זה של „ויקצף משה וכו׳״, אעפ״י שלא אמר להם כלום מעיקרא איך עליהם להתנהג, נראה שהוא דבר מטבירא יל״צ אפילו ציזיי מיוחד לזה. א״כ שמענו מכאן שיש מושג מיוחד של מלחמת נקמה וזוהי מלחמה כנגד הצוררים את ישראל, ובדם יש דינים מיוחדים. ועכ״פ ודאי יש בזה מצוה גם לדורות כשם שהיתה במדין, כי נלמד ממדין בבנין אב. ועפ״ז נראה שזוהי מקור ההלכה שבירוש׳ שאם כבר באו העכו״ם לכו״ע מצוה, וחיינו מצוה בגדר מלחמת מצוה שהכל יוצאים (שהרי לרכנן אין שלשה סוגי מלחמה, רק שניים), והיינו מצד מצית הנקמה בגד צוררי ישראל.

פעולות הגנה ותגמול בתור מבצעים מלחמתיים

א. דינו עד כה על הענין מבחינת פעולה במסגרת חיי היום יום. אכן קיימת עוד גישה לנידון זה: לראות זאת כפעולה מלחמתית. שהרי ההלכה מתירה מלחמה עם הנכרים ואז בהכרח יורד איסור זה של פגיעה בנפשות. ולא מצינו במלחמה גם חובה לדקדק ולהבדיל בין דם לדם. ואעפ״י שלאחר שכבשו עיר של שונא אסור להרוג את הטף והנשים כמו שכתב הרמב״ם (פ״ו ממלכים ה״ד): ואין הורגים לא אשה ולא קטן שנאמר יהנשים והטף מ״פ ברור שדין זה אמור רק לאחר שכבשום ינמצאים תחת ידינו, אבל במהלך המלחמה, כדצרים על העיר וכי״ב אין שום חובה ואין גם אפשרות לדקדק בדבר. ויש לברר אם פעולה מעין זו יכולה להחשב כפעולה מלחמתית.

ע״כ נ״ל שיסוד של ד״ד אחד הוא וגם בין עם לעם הוא רק מצד הסכמה, כי הרי גם באמרנו הסכמת בני המדינה אין פירושו, שכל אחד ואחד הסכים לזה, אלא שהולכים אחרי הסכמת הרוב, והמיעוט בטלה דעתם. וכמו כן אפשר לומר שמה שנהגו בו המלכים והמלוכויות השונות נהשב כהסכמה כללית של באי עולם. וע״כ אף אם יש איזה עם שאינו מסכים לזה בטלה דעתו. והרי זו ודאי הסכמה כללית היא בעולם.

שמלחמה היא אחת הדרכים לפתרון סכסוכים שבין עם לעם. ורק בדורותינו עמלים ע"ז שהמלחמה תוכר כבלתי חוקית ועדיין לא איכשר דרא, ואינם מוכנים להכנס בהתחייבות הדדית מעין זו. וע"כ יש לראות הסכמת העמים שמלחמה היא אחד האמצעים החוקיים, כל עוד שהעמים הנלחמים שומרים על הנוהג המקובל בעמים ביחס למלחמה. (בדורותינו, למשל, התנאי שטרם יתחילו בפעולות יש להכריז על מלחמה. כמו כן נחתמים מדי פעם הסכמים על הגבלה בשימוש בנשק מסוים, ועוד כיו"ב). וכשם שד"ד בפנים המדינה הוא מטעם הסכמה, כמו כן י"ל שגם במובן בין-ממלכתי ד"ד הוא מטעם הסכמה זו. ואי"צ לכל הדוחק שנכנס בו הרב שר"ע הנ"ל לחדש שיש שני סוגי ד"ד, שלא נזכר מזה בגמרא כלל.

אלא שכאן ישאל השואל, מה תועיל בזה הסכמה. התינוח בעיני ממונות שהאדם הוא הבעלים על ממונו, אבל הן המדובר שלנו על היתר שפ"ד ומה שייך ע"ז הסכמה.

אולם שאלה זו הן יש לשאול גם על ד"ד שבפנים המדינה שגם הוא מקיף דיני נפשות כמו שכתב הרמב"ם (פ"ב מה' רוצח ה"ד) שרשות ביד המלך להרוג הרצחנים שאינם מחויבים מיתת ב"ד. והרי בפנים המדינה דאי הטעם לרמב"ם מצד הסכמת בני המדינה. וא"כ גם שם תעמיד השאלה מה תועיל ההסכמה. אלא צ"ל שבתנאים מסוימים הסכמה מועילה גם במה שנוגע לד"ב. ואעפ"י שדבר זה נראה כמחדש, מ"מ נראה שהוא נכון, ונבאר הדברים.

כד. ויוצא מכל זה שבב"נ מועילה הסכמתו לסלק האיסור של שפי"ד. ואם כי באופן פרטי זה ל"ש שהרי אין אדם מוחל על ראשי אברים וכ"ש על גופו וכנ"ל, ובזה שהוא נלמד מסברא אין הבדל בין ישראל לב"נ. מ"מ כשזה נוהג מקובל וכך הוא סדרו של עולם, ודאי ל"ש לומר אין אדם מוחל וכו' והוא משטה, בזה הסכמה מועילה.

ומעתה נאמר שד"ד שבין מדינה למדינה הוא ג"כ מטעם הסכמת בני המדינות, ואעפ"י שזה נוגע לד"ב הסכמתם מועילה. וזהו היסוד של חוקיות המלחמה. ואין ה"נ, אם יבאו העמים כולם לידי הסכמה לאסור המלחמה, באופן שזה

יפסוק מלהיות חוק הנהוג בעמים, שוב לא תהא המלחמה חוקית ולא הכיבוש, והעם שיצא למלחמה יהא נידון בדין רוצח ושופך דמים. אולם כל עוד שהנהוג של מלחמה הוא מקובל בעמים, אין המלחמה אסורה גם לפי הדין, ומטעם זה מיתרת גם לישראל מלחמת רשות.

ולפ"ז יוצא שגם בזה"ז תתכן פעולה מלחמתית ע"י ישראל בתור מלחמת רשות. ובמלחמה אי"צ לדקדק ולהבחין בין צדיק לרשע כי זהו טיבה של מלחמה שאינה נותנת אפשרות דקדוק, וגם בדרך זו הותרה המלחמה, כל עוד שנהוג זה מקובל על העמים. וע"כ יש לבדוק גם בנידון (של קיביה וכיו"ב) אם תגובה מסוג זה היא נקוטה ומקובלת בין העמים, כי אז יש לראות זאת כהסכמה מטעם כל הנוגעים בדבר, ואין בזה משום שפי"ד.

Other Applications in Halacha

אסיא נ"ג-נ"ד (כרך י"ד, א-ב) אלול תשנ"ד

48

הרב יהודה דיק

תרומת איברים מגוסס להצלת חיי אדם

א. מבוא

בימינו המציאו הרופאים שיטה להציל חיי אדם ע"י השתלת לב, או כבד או אבר חיוני אחר, בתנאי שהאבר עוד לא הפסיק פעולתו לפני שנלקח מגוף התורם. אם מחכים שהתורם ימות לגמרי אחרי שפסקו הלב והריאה והמוח לעבוד, האבר החיוני כבר אינו ראוי עוד להשתלה. כיון "שאינ דוחין נפש מפני נפש", נשאלת השאלה: מי שנשארו לו רק כמה שעות או ימים לחיות ובדאי ימות אחר זמן זה, האם מותר לו להודיע מראש שאם תקרה לו מיתה פתאומית ע"י תאונה או הריגה, שרוצה לתרום אבריו החיוניים כדי להציל חיי אחר, אף שלפי ההלכה הוא נחשב כחי? וכן, האם מותר לרופא להוציא האבר החיוני מגוף התורם ובכך לגרום למיתתו המידית?

כאשר נבאר, מדובר פה רק בגוססים בידי אדם (ולא בגוסס בידי שמים) באשר אלו הם המקרים שהסיכויים להשתיל איברים שעדין פועלים הם הטובים ביותר, וכאלו שאין שום סיכויים שיחיו יותר מאשר זמן קצר, וכאלו שמסכימים לזה בחיים מתוך הבנה מלאה.

ב. בעלות האדם על גופו

כבר ידועה שיטת ההלכה שאדם איננו בעלים על גופו ורק על ממונו יכול לותר ולמחול על זכויותיו ולכן אין הודעת בעל דין מועילה כלל בדיני

1. ראה מחלוקת בדבר בין הגרש"י וזין זצ"ל לבין יבל"א הגר"ש ישראלי, לאור ההלכה, פרק: משפט שיילוק לפי ההלכה & תוספת דברים למשפט שיילוק. וראה עוד סנהדרין לס ע"א, "אמר הקב"ה: זרעו שש והשמיטו שבע כדי שתדעו שהארץ שלי" (ומקורו בת"כ). משמע שאין הברל בין בעלות אדם על גופו לבעלותו על אדמתו. — העורך.

How A Rabbi Decides A Medical Halacha Issue

Conference on Jewish Medical Ethics
San Francisco, CA
February 18-20, 1996
Rabbi Yitzchok A. Breitowitz

Limited Role of Autonomy in Jewish Law

A. My body is not my own; it is the property of G-d who has entrusted it to me for care and preservation. Thus, the premise of the pro-choice movement (we have absolute control over our bodies) is fundamentally flawed (even apart from the fact that abortion involves a fetus as well as a mother). There is even discussion in halachic literature concerning the permissibility of elective cosmetic surgery both in terms of the surgical risks and in terms of the "mutilation" of G-d's property. (By and large, however, it has been validated).

B. R. Shlomo Yosef Zevin wrote a classic article demonstrating that in the Merchant of Venice, Antonio's contract with Shylock to pay a pound of flesh in the event of a loan default is unenforceable under Jewish law. Just as Antonio cannot pledge assets that he doesn't own, he cannot create such a pledge on his body.

Ronnie Warburg

Rabbi Warburg received his ordination from the Rabbi Isaac Elchanan Theological Seminary of Yeshiva University and earned his doctorate at the Hebrew University Faculty of Law.

RENAL TRANSPLANTATION: LIVING DONORS AND MARKETS FOR BODY PARTS—HALAKHA IN CONCERT WITH HALAKHIC POLICY OR PUBLIC POLICY?

For R. Ariel,⁵³ this debate has ramifications for the propriety of selling kidneys. Pursuant to R. Zevin's reasoning, one cannot sell one's kidney since ownership of one's body, including the kidney, resides with God rather than man. On the other hand, from R. Yisraeli's perspective, man has limited ownership of his body, therefore, the possibility exists that the sale of a kidney would be sanctioned. Implicit in this posture is the unarticulated notion that man has a quasi-proprietary interest in his kidney. Despite God's ownership rights, so to speak, there is broadly speaking, "a bundle of rights" that may be exercised by man, within certain halakhic parameters to be sure, with respect to his kidney: principally, the right to possess it, to exclude others from removing it, and donate and/or sell it to another individual.⁵⁴ Analogously speaking, R.

How Jewish is Body Piercing?

by Rabbi Chaim Steinmetz

Jewish law prohibits one from hitting and wounding others. The Talmud (Baba Kama 91b) records a debate whether it is permitted for someone to wound himself. The great majority of medieval authorities accept the opinion that self wounding is forbidden. (Shulchan Aruch Choshen Mishpat 420:31).

At first glance, this Halacha is perplexing. It seems reasonable to prohibit someone from injuring another person when she protests; that is an breach of another's fundamental rights. However, why would Halacha prohibit self wounding? Rabbi S.Z. Zevin answers (L'Or HaHalacha pages 318-338; cf. Minchat Hinnuch 48) that man is not the master of his own body. God is the one who grants life, and maintains full rights to the human body. "The Lord gives and the Lord takes" is not a mere phrase, but rather a statement of fact: God owns man's body. Consequently, self inflicted wounds and suicide are forbidden, because the human body belongs to God, not man.

Living with Pain Whose Body?

Rabbi Alfred Cohen
Rabbi, Cong. Ohaiv Yisroel, Monsey, N.Y.
Rabbi, Yeshiva University High School
Journal of Halacha & Contemporary Society, Fall 1996

One of the most difficult and painful experiences any person has to go through is seeing a loved one suffering greatly. The feeling of helplessness, of suffering for the sick one, of despair, often lead one to ask - is this really necessary? Must a sick person suffer so much? Is it necessary to try every procedure, no matter how fleeting its benefit and how difficult its implementation, just to buy for the dying person another day, another week - of what? Of pain, of suffering?

Thus, in our age - which has seen marvels of medicine and surgery, developed machines which can breathe for a person, pump his blood, cleanse his arteries, and keep the body alive long after one would have hoped for release - more and more often, the question is asked: is this necessary? Is a person committed to Torah and halacha obligated to do everything possible in order to prolong life? Whether it be one's own life, or the life of another for whom one is responsible, does Jewish law always require that "uvacharta bachlim", you must choose life?

Who Decides?

The question itself is something of a "hot potato" as seems to fly in the face of all the hard-won acknowledgements which women and the elderly and the handicapped have fought for in the past generation. In the western world nowadays, the accepted wisdom generally is that a woman has the right to final decisions over her own body. Abortion, sterilization, pregnancy - these are her prerogatives, because it is her body. But this is not the approach of Jewish thinking, not for women and not for men.

The power of life over a person's body does not belong to him...not only is a person forbidden to destroy his own life...but even his life is not in any way his.

Rav Zevin cites the Ba'al HaTanya, who wrote:

...Because a person has no control whatsoever over his body, to strike it.

He also brings the Radbaz:

...Inasmuch as a person's soul [life] is not his possession but rather the possession of the Holy One, Blessed be He, as it is written, "And the souls are Mine."

These citations are expressions of the fundamental conviction that bodies and souls are entrusted to people for safekeeping, to be returned to their Owner when He sees fit. Individuals have limited use of these "items" entrusted to their care, and must carefully adhere to the conditions for their use, as outlined by their Maker in the Torah.

Hahn Judaic Campus
7900 Montoya Circle N. • Boca Raton, FL 33433
Tel. (561) 394-0394 - www.brsonline.org